

Ozveny

Ročník: V. Číslo: 1 Šk. rok: 2020/2021

Milí čitatelia,

prichádzame do Vašich predvianočných domácností v najkrajšom období v roku. Pripravujeme sa na Vianoce s radosťou, ale aj s miernou obavou.

Aké budú tie tohtoročné sviatky? Splnia sa nám všetky túžby a priania, ktoré ukladáme pod vianočný stromček alebo budeme musieť niektoré prehodnotiť?

Priania každého z nás sú jedinečné a neopakovateľné, ale myslíme si, že tento rok si všetci budeme omnoho úprimnejšie a srdečnejšie priať to jediné - zdravie pre seba i svojich blízkych.

Prajeme Vám pokojné, radostné a zodpovedné prežitie vianočných sviatkov v kruhu svojich najbližších a nech Vás zahrejú pri srdci riadky nášho nového čísla, ktoré sme pre Vás pripravovali s radosťou, ale aj s miernou obavou, či ho budeme mať čím zaplniť!

S ústretovou pomocou našich tvorivých žiakov sa nám to podarilo, za čo im patrí veľká vďaka!

Ozveny leta

V auguste sme sa po prvýkrát v histórii našej školy stretli v letnej škole. Žiaci 1. stupňa i 2. stupňa, ktorí mali chuť, si pred riadnym nástupom do školy v septembri, zopakovali svoje vedomosti i zručnosti a po dlhom období dištančného vzdelávania strávili vzácny čas so svojimi spolužiakmi a učiteľmi.

Spomienky na leto a letnú školu Vám prinášame prostredníctvom dojmov, ktoré naši žiaci zveršovali :

Letná škola

*My sme tí vyvolení,
účastníci letnej školy.
Prvý deň sa nám javilo,
že sa naše telo so slovenčinou nezladilo.
V utorok sme sa radšej grafitákmi robili,
svojimi menami steny školy vyzdobili.
V anglickej cestovke sme križom-križom svetom blúdili,
farebné projekty inšpiratívne vytvorili.
V stredu sme sa hravo učili,
dievčatá nad chlapcami čestne zvíťazili.
Vo štvrtok sme sa v čase vrátili,
expozíciu Tatrin sme navštívili.
Zvučné mená - Štúr a Hodža,
nezostala po nich veru len koš a koža!
V piatok nás počkať koncert veľký,
myslím, že sa hodím do telky!
Gailard nám to tiež potvrdil,
veď do piesni i tanca nás hravo zapojil.
Touto básňou sme naše dojmy vyjadrili
a s letnou školou sme sa rozlúčili.*

Účastníci letnej školy z II. stupňa :)

„Korona útočí“

Ako do všetkých oblastí nášho života, tak aj do našej školskej literárnej tvorby zasiahol koronavírus.

S nadhľadom, ale aj s neochvejnou nádejou na lepšie časy, sa spolu s nami začitajte do nasledujúcich veršov:

Život s koronou

Život sa nám zmenil,
dômyselný vírus sa tu zjavil.
Každý deň hlásia vysoký prírastok,
celý svet má zrazu veľa otázok!

Namydlené ruky, vymenené rúška,
chodiť takto vonku, to je veru fuška!
V škole nás čaká dištančné učenie,
pre mňa je to ale zbytočné mučenie!

Prázdna prepychová reštaurácia,
všade na nás číha účinná dezinfekcia.
Žiadne tržby, vyprázdnené sídliská,
deťom zavreli aj športové ihriská!

Svojich blízkych chránime,
Chodiť vonku sa teraz bojíme.
Na viditeľné výsledky čakáme,
nad epidémiou určite vyhráme!

Lukáš Žuffa, VIII.B

Slovensko v strasti

Slovensko je naša vlasť,
je tu ale veľká strasť!
Korona k nám prišla,
liečba by sa zišla!
Beťár je ten vírus,
v priemysle je mínus!
Preto rúška nosme poctivo,
aby sa jej šírenie konečne zastavilo!

Liliana Rudlová, Diana Hollá IX.A

Dômyselný vírus

*Kvôli dômyselnému vírusu
máme doma kopec času.
Budeme mať dištančné učenie,
je to pre nás zbytočné mučenie.*

*Máme dezinfekciu účinnú,
vhodná je aj pre našu mamínu.
Lepšie je mať namydlené ruky
ako mať vírus bez záruky.*

*Nemôžeme si navzájom vymieňať rúška,
lebo nás bude čakať ťažká skúška.
Vysilená epidémia bude už čoskoro,
potom nastane čoro-moro.*

Matúš Blašík, V.B

Jesenné ozveny

Jesenné reflexie

Začína byť zima. Listy na stromoch žltnú a obloha je potiahnutá mrakmi. Letné teplo a radosť boli nahradené jeseňou.

Nastal čas zdržanlivosti a zrelosti. Koniec letným radostiam a sviatkom. Uvažujeme o svojich chybách. Smútok a ľútosť. Nesplnené nádeje...

Ale stojí to za zúfalstvo? Čas je cyklický, stále bude šanca všetko opraviť, šanca začať od nuly. A medzitým musíme urobiť, čo môžeme, usmievať sa na nový deň a nájsť radosť aj v maličkostiach, pretože len týmto spôsobom budeme schopní prežiť chlad. Koniec koncov, jeseň nie je len smútok. Jeseň — vnútorná rovnováha, pokoj, odpočinok. Jeseň je krása. Krása duše a sveta okolo nás. Všetko sa hrá s novými farbami. A nič nemôže zatieniť túto krásu, ani dažde, ani temné myšlienky.

Kateryna Lisna, IX.A

Krajina tieňov

Jeseň je pestrá krajina tieňov bohatá na odtiene farieb. Slabé slnce pohľadza po tvárach červené líca jablák pocukrované rannou námrazou. Táto krajina patrí do ríše snov.

Stromy sa obliekajú do najkrajších šiat, kým ich neuspia mrazivé snehové vločky. Potoky zurčia medzi sebou svojou rečou obdivujúc nevšedné krásy okolitej krajiny. Jemný vánok už vyrástol z detských hier, fučí od hája ku chotáru. Aj zvieratá už pobadali jeho zmenu, chúlila sa do svojich kožuškov zmierené s nadchádzajúcou nevyhnutnou premenou krajiny.

Jeseň, v každom kútiku cítim tvoju vôňu. Voláš ma k sebe a ja kráčam s tebou po chodníku ďalej tvojou pestrofarebnou nádherou.

Liliana Rudlová, IX.A

Divé husi

Divé husi sú pekné vtáky a dnes leteli nad našou školou.

Bola to nádhera! Aj ja som ich videla.

Leteli v smere šípky do teplých krajín. Bolo ich 10.

Po krajoch leteli tri a v strede boli štyri.

Boli krásne. Biele a veľké.

Leteli na západ.

Bolo to zvláštne, lebo mali letieť na juh a leteli na západ.

DOMINIKA PROFANTOVÁ 2. A

Ódujeme jedna radosť ... alebo bez čoho si nedokážeš predstaviť svoj život

Rodina

Najkrajší či najlepší deň,
čo by som len spravila preň?
Stretnem svoju rodinu,
bez nej nevydržím ani hodinu.
Ó, rodina moja, len jednu mám,
ani za všetko na svete ju nikomu
nedám.
Rodina a láska, to je dar,
bez ktorého by život nemal žiadny
tvar.
Bola by to rovná čiara,
z ktorej konca nesála žiara!

Barbora Moníková, IX.A

Óda na priateľstvo

Ó, priateľstvo, je krásna vec!
Priateľ – to je niekto, komu zveriť sa
smieš.
Je to človek, ktorý ťa nesúdi,
ani keď mu všetko povieš.

Ó, to priateľstvo,
ťažko sa hľadá,
ale keď ho nájdeš,
zbaviť sa ho nedá!

Ten najlepší človek, ktorého nájdeš,
tvojím súrodencom sa stane,
Je to niekto, kto ťa pozná najlepšie.
Čo by si bez neho robil?
Sám nevieš.

Viktória Kernová, IX.A

Óda na radosť

Ó, radosť!
Len ty dokážeš vyčariť úsmev na smutných
tvárach.
Aj počas hrôzostrašnej búrky,
ty nám ukazuješ malý lúč slniečka,
ktorý vykúka spoza mračien.
Ó radosť!
Ty zaháňaš náreky a strach.
Tvoje vlasy vejúce vo vánku pohladia dušu,
aj keď sa tma rozpína.
Dávaš nám silu a rozdávaš smiech.
Ó, radosť!
Ty rozlievaš nádej do všetkých končín sveta!

Michal Gracák, IX.A

Óda na mobil

Ó, mobil, ty si niečo, čo mám rád!
Ty si môj verný kamarát.
Mama vraví: na chvíľu ho odlož, prosím!
Neodložím, aj na WC ho zo sebou nosím.
Držím ťa ja stále v rukách,
Nepustím ťa, nie veru!
Mám k tebe, mobil môj, dôveru.
Ťukám, čítam, hrám sa tiež,
Mama, oco, čo nevieš?
Vy máte tiež svoje mobily,
Čo by ste bez nich robili?

Samuel Kfonga, IX.A

Zima kľope na dvere

Cez okno

Pozerám sa von z okna...
treba nám už umyť okná!
Sýkorky už lietajú,
svetielka nám blikajú.
Sneh je iba na horách,
no kapce mám už dávno na nohách.
Drevený snehuliak nám zdobí záhradu,
je tam iba na parádu!
Vianočný čas sa už blíži,
Nech nám zdravie pevne slúži!

Diana Hollá, IX.A

Zima

Zima ide zimička,
do trá nám je teplá izbička.
V krbe horí poľienko,
zohreje mi koľienko.
Sýkorky už lietajú
semena si pýtajú.
Nasypem im semienka veľa,
aby mali detí veľa.

Petra Katerincová, V.B

Decembrová nádielka

Prvý sneh

December nám všetkým núka
sniežik biely ako múka.
Pokryl pole, strechu, plot,
sánkovať sa s nami pod!
Padá sniežik, padá,
na stromy si sadá.
Deti znovu sniežik vítajú,
po sane do stodoly utekajú.
Zapadli, hľa, stráne sniežkom,
spúšťajú sa chlapi briežkom.
Jáj, ako to letí!
Pozor! Nabok deti!
Padá sniežik, padá,
na čielko mi sadá.
Z čielka ako perlička
skotúla sa na líčka!

Jaroslav Soukup, VIII.B

Zima

Vločka za vločkou ku zemi padá.
Zakrytý je celý kraj,
vládne nám snehová nálada!
Zimička, zima,
sniežik nám padá,
Vtáčiky hľadajú,
kto im čo podá.
V kŕmidle zrníčka
či suchá kôrka,
vďačná je za to drobnučka sýkorka.
Zimička, zima,
sniežik sa lígoce,
čochvíľa sú tu zas
čarovné Vianoce!

Zuzana Macková, VIII.B

Vianočné želanie

Porozprávam vám príbeh o malej Alenke, v ktorom sa dejú zázraky, len treba na ne veriť.

V jednej malej dedinke, tak ako každý rok, tak aj tento, stál uprostred nej krásny vianočný stromček. Bol to stromček, akého niet v širom okolí. Jeho svetielka, ktorých bolo aspoň tisíc, svietili tak jasno ako hviezdy na nebi. Na tento stromček si každé dieťa mohlo zavesiť svoje želanie, čo by podeň chcelo dostať, lebo to bol čarovný stromček. To želanie mohlo byť len jedno!

Každé dieťa napísalo svoje želanie na kúsok papiera, zabalilo ho do červeného papiera a previazalo zlatou stužkou. Na Mikuláša každé dieťa našlo pri svojich dverách vo svojej čižmičke papier, baliaci papier, ceruzku a zlatú stužku.

Až na jedno dieťa. Malú Alenku, ktorá bývala za dedinou a bola z takej chudobnej rodiny, že nemala ani svoje čižmičky. Vždy v zime okolo jej chalúčky, v ktorej bývala so svojou chorou mamou, bolo toľko snehu ako v zakliatej krajine. Aj keby chcela svoje pranie na tento stromček zavesiť, nedokázala by k nemu zájsť. O vianočnom čarovnom stromčeku počula veľa z rozprávania svojej mamky, no nikdy ho na vlastné oči nevidela. Bola smutná a nešťastná.

Až raz, ďalšiu studenú zimu, tak silno fúkal vietor, že k ich dverám dofúkal papier, v ktorom bola zabalená ceruzka a bol obviazaný zlatou stužkou. Alenka sa veľmi potešila, že konečne si môže aj ona svoje želanie napísať. Rozbalila papier, chytila do ruky ceruzku a začala písať. No keď chcela začať, tak tých prání mala tááák veľa... a mohla vybrať len jedno.

Chcela čižmičky, s ktorými by sa mohla ísť pozrieť na ten najkrajší stromček, no chcela aj bábiku, lebo jej bábika mala už roztrhané šaty a chýbalo jej jedno oko. Ďalšie želanie bolo, aby sa mamka uzdravila, lebo bola dlho chorá. „Čo tam mám napísať? Predsa zo všetkého najdôležitejšie je zdravie, čo tam po topánkach či hračkách...“ premýšľala a tak to aj napísala, zabalila do červeného papiera a previazala zlatou stužkou.

Začala rozmýšľať, ako sa teraz dostane k čarovnému stromčeku, keď nemá čižmičky a vonku zúri zima, cesta je celá zasnežená, že ani ich chalúčku nebolo vidieť.

Vonku sa zdvihol vietor, Alenka sa rozplakala a unavená sa schovala pod perinku. Ako vietor fúkal, začula hlas: „Alenka neplač, Alenka neplač, tvoje želanie sa splní, pozri sa von oknom!“

Alenka vstala a spoza okna vidí, ako silno žiaria hviezdy na cestičku, ktorú rozfúkal vietor. Obliekla si kabát, šál, rukavičky, ale čo moje nožičky? Dám si na ne ponožtičky, ktoré mi moja mamka uplietla z tej najlepšej vlny.

Tak aj urobila a vybrala sa do dediny k vianočnému stromčeku. Išla celú noc, bola uzímaná a hladná, keď vtom zbadala čarovný vianočný stromček, na ktorom svietili svetielka tak ako hviezdy na nebi. Svoje želanie zavesila na stromček a unavená pod stromčekom zaspala.

Zakrátko prišlo ráno a okolo išiel obuvník. Zbadal malú Alenku schúlenú pod stromčekom, vzal ju na ruky a odniesol ju k sebe domov. Doma mal kopec detských topánočiek, tak jej jedny rád podaroval a do košíka zbalil čerstvý chlebík, klobásky, zemiaky či kapustu a liek na akúkoľvek chorobu.

Alenka sa celá natešená poďakovala a utekala domov. Doma všetko vyrozprávala chorej mamke a podala jej košík a čarovný liek. Mamka liek vypila a uzdravila sa.

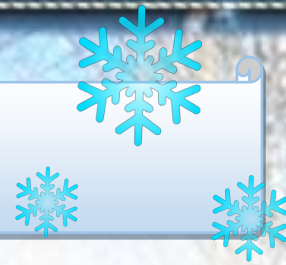
Prvé aj druhé želanie sa Alenke splnilo. Mamička bola zdravá a na Štedrý večer navarila kapustničku. Po večeri Alenka pod stromčekom zbadala červenú krabičku, obviazanú zlatou stužkou, presne takou ako z vianočného želania. S radosťou ju otvorila a v nej bola krásna nová bá-bika. To bolo radosti! Alenka si veľmi dobre vyberala svoje želania, a preto sa jej všetky splnili!

Patrícia Adamčiaková V.B.

Zima je tu zas

Sneh sa sype, vietor fúka,
vonku zúri mráz,
všetko je už opäť biele,
zima je tu zas.

Zajtra bude lyžovačka,
všetci sa už tešíme,
ale ešte aj tie testy
spraviť si dať musíme.

Rozžiaria sa naše oči,
Vianoce nás čakajú,
pod stromčekom v teplej chyži
darčeky sa skrývajú.

A keď domov zavítame,
rodičia nás čakajú,
horúci čaj a dobroty
na stole nám voňajú.

Severák nám stále fúka,
všade štípe mráz,
postavme si snehuliaka,
poteší nás rád!

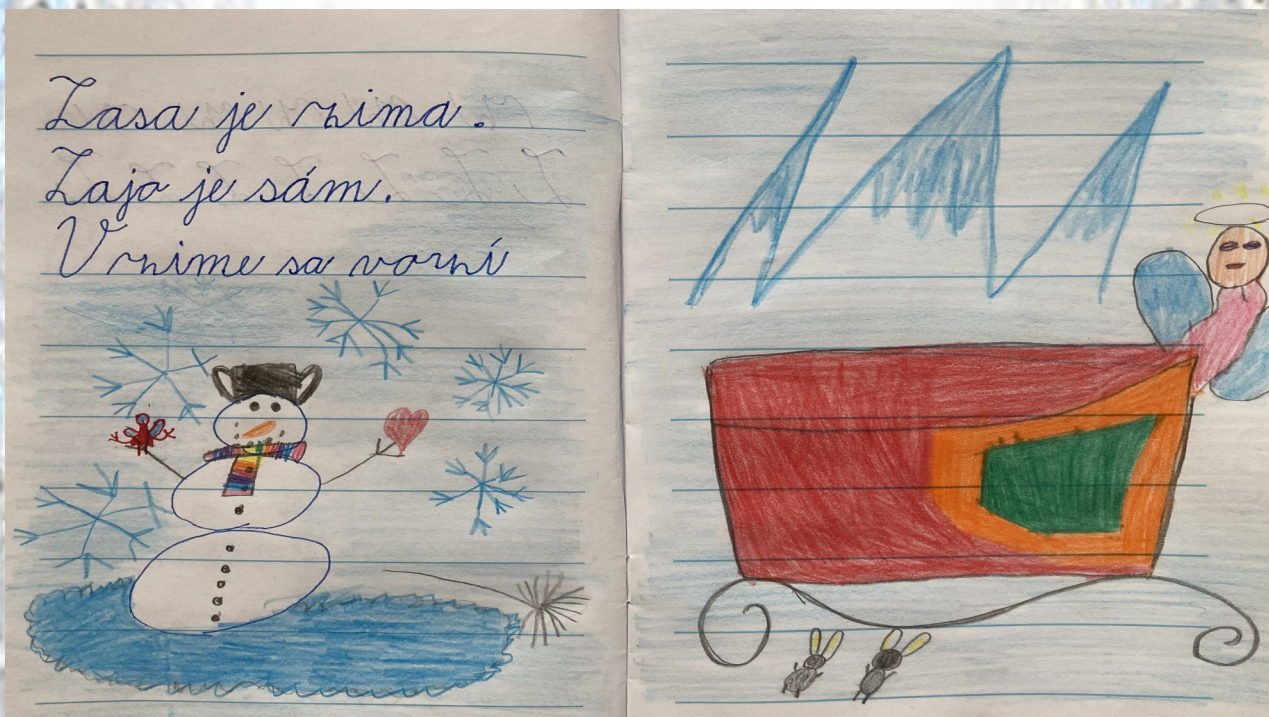
Jar, leto, jeseň i zima
svoje čaro majú,
v každom ročnom období
niečím vynikajú.

Očí budú uhlíky,
nos spravíme z mrkvy,
na hlavu mu hrniec dáme,
ruky budú metly.

Viktória Iľanovská, VIII.B

Zimná galéria z I.A

Ilustrácia a text:

Sofia Jančušková

Radko Jakubec

Vianočné pranie

*Nech sa všetka starosť zruší a
nech vládne pokoj v duši!*

*Čo bolelo, nech sa zhojí,
čo tešilo, nech sa zdvojí!*

*Aby boli v novom roku iba slzy
šťastia v oku!*

